

[Forsvarsministeren.]

vil følge reduktionseksemplet. Mener man virkelig, at det kan være rigtigt at fremkalde en sænkning af atomtærsklen?

På mit spørgsmål om, hvorvidt hæren kunne klare sig med de 7.000 mand, svarede hr. Kjeld Olesen ja, og det er jo et meget klart svar. Men jeg lagde mærke til, at da det blev kritiseret, at socialdemokratiet havde opstillet én brigade i Jylland og to på øerne, tog man kritikken til efterretning — bl. a. min egen kritik, hvad jeg takker for — og har altså ikke villet opretholde denne brigadeordning. Det vil altså sige, at partiet ikke mener, man kan nøjes med den ene brigade i Jylland, hvad man har fuldstændig ret i. Men når man oprindeligt opstillede to brigader på Sjælland, måtte det vel også have en mening, og hvad er så begrundelsen for, at man kan have færre i dag, eller hvordan vil man fordele dem? Også det må være et centralt spørgsmål.

Vi fik ikke noget svar vedrørende søværnets forhold, bortset fra at de ikke krævede strategiske undersøgelser. Jeg håber, at hr. Kjeld Olesen kan besvare hr. Erik Kraghs spørgsmål vedrørende Østersøområdet, og håber også at få nærmere besked vedrørende flyvevåbnet, hvorom der bare bliver sagt, at vi kan tale om antallet. Klarere besked fik vi heller ikke, da vi kom til spørgsmålet om professionelle soldater, hvor vi bare fik at vide, at man ved at en sådan ordning ikke er let at gennemføre, og at den skaber problemer. Ja, det har vi andre vidst hele tiden. Men når man fremsætter et forslag, hvorefter man vil ændre den nugældende lovs styrkemål, så burde vi da kunne få en begrundelse herfor. Eller sagt på anden måde: jeg har aldrig hørt bedre argumentation for nedsættelsen af forsvarskommissionen og arbejdet i denne end den, hr. Kjeld Olesen kom med i sin tale. Når man siger: det må der foretages undersøgelser om, det må vi se nærmere på, det må vi drøfte, så er det dermed sagt, at det er et langt videregående arbejde, der skal til. Og hr. Kjeld Olesen sagde det på den allerbedste måde ved at sige: nu må vi sammen med sagkundskaben drøfte problemerne igennem. Det er det, der sker i forsvarskommissionen. Jeg skal ikke opfordre socialdemokratiet til at trække forslaget tilbage og så gøre det videregående arbejde i kommissionen. Jeg ved, hvilke

virkninger det har for et parti at trække et forslag tilbage. Men de reelle virkninger er selvfølgelig de samme både på grund af den manglende tilslutning, og navnlig fordi hr. Kjeld Olesen selv påviser, at forslaget simpelt hen ikke lader sig gennemføre, som det foreligger, men kræver en lang og grundig undersøgelse.

Hr. Kjeld Olesen siger, at der skal en politisk afklaring til. Ja men har vi ikke fået en politisk afklaring? Vi fik en afklaring med den ordning, der blev gennemført, og som socialdemokratiet heldigvis slutter sig til, bortset fra styrkemålsbestemmelserne. Ved gennemførelsen af fællesværnsordningen havde vi megen hjælp af socialdemokratiets idérigdom. Og har vi i øvrigt ikke tilstrækkelig afklaring i vor sikkerhedspolitik? Der er vel tre muligheder for sikkerhedspolitik i forbindelse med forsvaret. Man kan være knyttet til en alliance, som de fleste europæiske lande er i dag, og have sit forsvar derindenfor. Man kan have et alliancefrit forsvar, som Sverige, Schweiz og andre lande har. Og endelig kan man stå uden et forsvar. Det kan jeg ikke nævne noget eksempel på ud over hr. Aksel Larsen, men han har jo efterhånden også en sådan prestige, at han næsten gør det ud for et land.

Men vi har jo valgt, og jeg forstår af denne debat, at udover dem, der udtalte sig til sidst, og som repræsenterer mindretal, har vi valgt vor sikkerhedspolitik, med tilstrækkelig klarhed og derfor synes jeg, at den politiske afklaring, hr. Kjeld Olesen efterlyser, i allerhøjeste grad er til stede.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kjeld Olesen): Jeg må sige, at forsvarsministeren kommer meget let til sine slutninger. Det er vel nok umiddelbart rigtigt, at socialdemokratiet i denne debat står ene, og forsvarsministeren har fuldstændig ret i, at vi også står stærkt. Men når man ser præmisserne og ser, hvilke argumenter der har været anvendt i kritikken mod socialdemokratiet, ja, så kan jeg konstatere, at forsvarsministeren har været imod, at hr. Aksel Larsen har været imod, at fru Hanne Reintoft har været imod, og mange andre har været imod. Men mon ikke det kan være rimeligt at sige, at ud fra denne samling af kritiske bemærkninger ligger vi nok ganske pænt i det politiske spektrum, og at der bag denne konstate-